

Dursunoğlu Ali

NE ACI GEÇTİN 2014

Bir yılın yorgunluğu yirmi günde nasıl atılır bilemem ama yorgunluğumu atmak için senelik izine ayrılmaya karar verdim. Niyetim İstanbul dışına çıkmadan evde dinlenmek hem de yarım kalan işleri bitirmektir. Masamın üstünde ki dağınıklığı toplamaktı. Arta kalan zamanda kütüphaneyi düzenleyip, daha rahat bulabileceğim şekilde yerli yerine koymaktı niyetim. Yine evde ki hesap çarşıya uymadı. Benim plan alt üst oldu. Yine yorgunluğu Atamadık, yarım kalan çalışmaları Tamamlayamadık. Kütüphaneyi düzenleyemedim. Her şey olduğu gibi dağınıklığı ile kaldı. Bir sürü

üzücü gelişmeler olunca yine bize yol göründü. İzinim bayram tatiline dek geldiği için biletleri yirmi gün önceden almıştık. Bayramda bilet bulunmadığı için. Yalnız çocukları bir hafta önceden gönderdim, rahat gitsinler diye bende bir hafta sonra terminale gittim, harekât saatim 23.30'du fakat araç bir türlü gelmiyordu. Saat ilerliyor, zaman tükeniyor derken 04.30 ancak yola çıkabildik. Yani bizim izin terslik içinde başlamıştı. Nasıl bitecekti onu şimdi düşünmek bile istemiyordum. Sadece o an ki yolculuğun biran bitmesini düşünüyordum. Uyku da tutmuyordu gözlerimi, uyuyamıyordum. Uykusuz bir gecenin sonunda 11.30 gibi Sungurlu da indim ve tekrar ticari taksiye bindim, köye gitmek için yola koyulduk. Samsun asfaltından köy yoluna döndüğümüzde, taksi kıvrıla, kıvrıla giden köy yolunda ağır,

ağır ilerlerken

karşımıza yemyeşil bir doğa çıktı. Yol kenarları alabildiğine ağaçlıktı ve hepsi de yeşil yapraklar içindeydi. Sanki bir Karadeniz sahilinde yolculuk yapıyorduk, o kadar yeşildi doğa. Köyümün üç tarafında ki ormanlık yemyeşildi, dallarında kuşlar sevinçle çığlık atıp ötüşüyordu. Çayırlarda hayvanları otlatan çobanların sesleri yükseliyordu güneşin kavurucu sıcaklığı altında.

Köy meydanına kadar

vardığımızda yeşillikler arasında köyümün evleri ancak görünmeye başladı. Köyümün içinde ağaçlıktı, dalları yeşildi. Tertemiz bir hava vardı. Bu yeşil örtünün arasında hasatı gelmiş mahsuller vardı sararan. Doğanın dayanılmaz yeşilliği onları da kaybediyordu kendi arasında ve ortaya bir renk cümbüşü çıkarıyordu. Âma bu kadar güzellik içinde köyümün insanları mutsuzdu ve bu mutsuzluğu hiçbir güç mutluluğa çeviremiyordu. Köyümün üstünde ki hüznü kaldırıp sevince dönüştüremiyordu. Ağıtı neşe ile söylenen türküyü çeviremiyordu. 2014'ün yarısı köyümde çok acı geçmişti. Gencecik evlatlarını bir, bir toprağa vermişti. Bu acı içinde kimsenin yemyeşil doğayı kucaklayacak, onda zaman geçirecek hali kalmamış. Yeşile bakmıyordu, bakamıyordum. Ne kadar ustanın dediği gibi acıyı balda eylesek acı çeken için yine acıydı, içimize sızı veren, dinmek bilmeyen sancıydı. Acı geçmiyordu sancı dinmiyordu, bayramda bayram gibi geçmiyordu. Sokaklarda bir şeyden habersiz çocuklar dolaşıyordu. Birde bunun yanında mahsul kaldırma telaşı vardı. Köyde hava çok sıcaktı ve hummalı bir çalışma vardı. Kimi hasat kaldırıyor kimi de kışlık yiyecek hazırlıyordu o kavurucu sıcaklığın altında. Geçen yıldan tek farklı olan bu yıl köye hüznün ve acının bir kara bulut gibi çökmüş olmasıydı.

Benide yollara düşüren yaşanan bu acılar değil miydi? Masamın üzerinde tamamlanmayı bekleyen çalışmaları öylece bırakmam, yollara düşmem dostların aniden bu dünyadan göçleri değil miydi? O kadar çok insan göç etmişti ki çoğu gencecikti daha, ömürlerinin baharında, acıların acısı değil miydi?

Geride kalanlar içinde.

Bu sene hüznün hâkimdi köyüme, dağlarına, tepelerine, kurduna kuşuna, gece gündüz sessiz sedasız akan pınarlarına, her yerine bir hüznün çökmüştü.

Akşamları esen rüzgâr bile ağıtımsı esiyordu, kimse konuşmuyor, susuyordu.

San ki bu benim köyüm değildi. Geceleri köpekler bile eskisi gibi havlamıyordu.

Horozlar sabahın oluşunu muştulamıyordu.

Pınarlardan sular bile eskisi gibi

çağlayıp akımıyordu. Kimse öbürünün yüzüne gülümseyerek bakmıyordu.

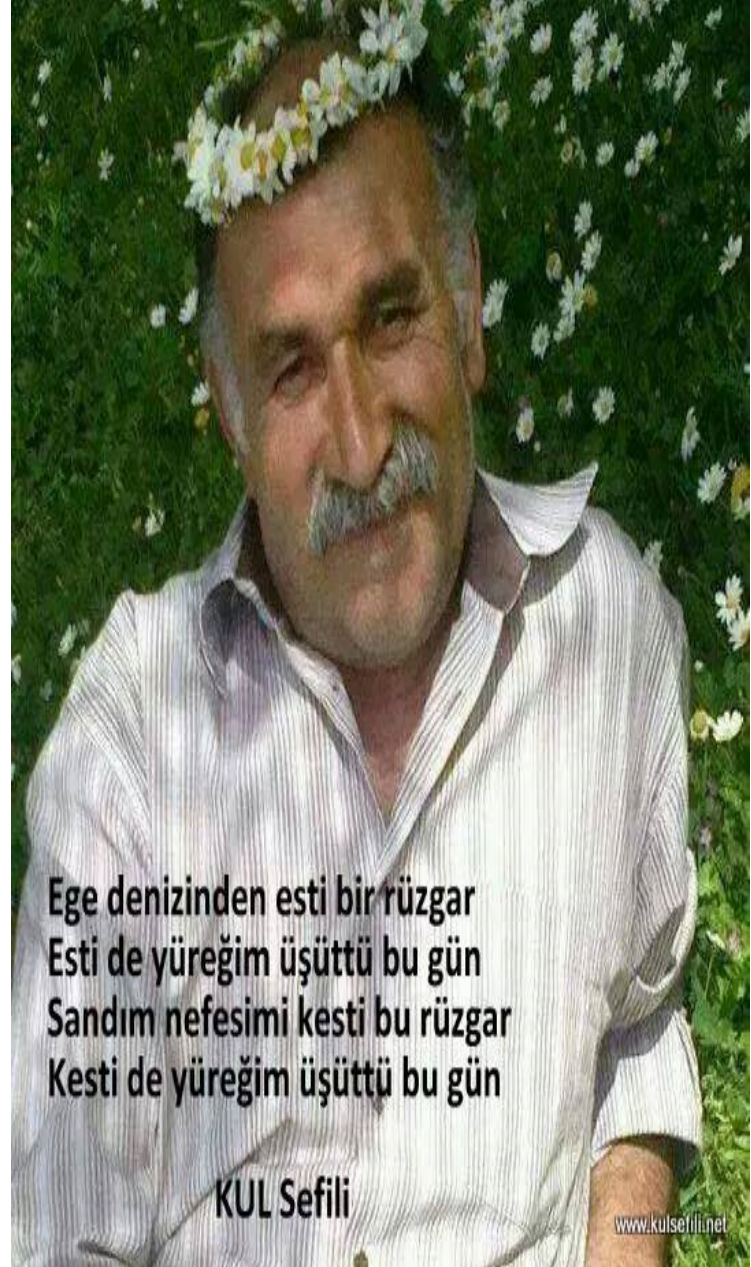
Akşamları sokaklarda kimse oyun oynamıyor, bağırarak konuşmuyor, kâh kaha ile gülmüyordu.

Bayramın ikinci günü Ankaralılar gelmişti.

Zeynel yoktu içlerinde, o kısacık boylu siyah palabıyıklı gözlerinin içi gülen adam yoktu. En son bir yıl önce Ankara da görüşmüştük kadeh kaldırmıştık yıllar öncesi gibi. Ama şimdi yoktu.

Bir daha gelmeyecek dediler. Gözlerim doldu, cevap veremedim. Nere gitti, nasıl gitti diyemedim. Aynı yaşıttık Zeynel ile neden acele etti onu da anlamadım, erkenden çıktı bu geri dönmeyen yolculuğa. Sadece ölüm adın kalles olsun, yine kallesliğini yaptın dedim. Başka bir şey diyemedim. Gözlerim nemlendi, sözcükler boğazımda düğümlendi, konuşamadım.

Dedim ya, bayram diye, o nedenle köy kalabalıktı. Dışarda olanların çoğu gelmişti köye, İzmir deklerde gelmişti. Köy dolup taşıyordu, fakat uzun süredir göremediğim, o güzel insan, gülünce yüzünde güller açan Mamık ağabey yoktu. Onun yokluğu beni çok üzmüştü, köylüyü de çok üzmüştü, genç ölüm acı ölümdü, kalles ölümdü. Daha Ethem'in acısı geçmeden neydi bu acılar, neydi bu genç ölümler Ethem'i bir kahbe kurşun almıştı aramızdan Mamık

ağabeyde onun kadar kahbe ve amansız bir kanser ayırmıştı bizden. Ölüm adın kalles olsun diye boş dememiş usta, ölüm

adın kalles, ölüm adın kahbe, ölüm adın ne senin? Bayramın üçüncü günü, sabah biraz erken kalktım. Laptopta yarım çalışmaları gözden geçirmek için, fakat İstanbul da ki çalışma masamın üzerinin dağınıklığı gibi laptopun masa üstüde öyle dağılmış ki içinden çıkmak birkaç saatımı alır. Ne çok yarım kalmış dosya vardı. Ne zaman bitecekti bunlar, doğrusu kestiremiyordum da. Kendimi tam oraya vermişim evin önü harmana bir araba geldi. İçinden çıkan musahip kardeşim Cafer'di, kalktım yanına indim birbirimize sarıldık ikimizin de gözleri nemlendi, yakın zamanda annesini kaybetmişti. Beni bu izinde en fazlada buydu yollara düşüren, planlarımı değiştiren, cenazesine gidememişim haberim olmadığından baş sağlığına gitmeliydim. Bu zaman dilimi içerisinde herkes kalkmıştı. Kahvaltımızı yaptık ve Çorum'a gitmek için yola koyulduk. Güneş iyice yükselmiş yakıcı sıcaklığını üstümüze gönderiyordu. Kıvrıla, kıvrıla giden köy yolundan çıkıp asfalta ulaştık. Fazla bir araç yoğunluğu yoktu yolda, istediğimiz gibi ilerliyorduk. Yollar önümüzde tükendikçe Çorum'a yaklaşıyorduk. Çorum'un düzenli bir şehir oluşu bana hep çekici gelmişti fakat iş imkânları kısıtlı olması ondan uzaklara savurmuştu. Yılda bir kes

görmekte yine iyi geliyordu.

Sevgili Ozan dostum Cihangiray Şumnu(Ozan Garip) Samsun- Havza da işe başlamıştı. En son telefon ile görüşmemde izin de Çorum da olacağım, sana da uğrayabilirim demiştim. Gelmiş iken uğramadan da gidemezdim. Cafer'e:

"Havza buraya kaç km"

Diye sordum. O da bana:

"90 km" dedi. "Kaç km olduğu sorun mu, gideceksen gideriz dedi."

Cafer Cuma günü işten geldikten sonra saat 19 sularında Çorum'dan yola çıktık.

Çorum'u çıkarken Cihan ağabeye telefon açıp geldiğimizi haber verdim.

Geçtiğimiz yerler gerçekten güzel yerlerdi. Ben hem oraları seyrettim hem

de resimlerini çektim. Bu gelişmeler arasında güneşte batmaya hazırlanırken o

kızılığı kendini olanca heybeti ile ortaya koymuştu.

Bir müddet sonra güneşin o kızılığı kayboldu, ay kendini göstermeye başladı. Arabamız yolda akıp giderken yolun her iki tarafında da gözüme takılan hasat mevsiminin olanca hızı ile devam etmesi idi. Çünkü her tarlada en az iki döver biçer ışığını etrafına saçarak başakların tanesini saplarından ayırıyordu. Fakat bizim ülkemizde çiftçinin mahsulü para etmiyordu. Hiçbir zaman emeğinin karşılığını alamıyorlardı. Çektikleri eziyette cabası idi. Bizim ülkemizde işçiye, emekçiye ve çiftçiye değer vermemek bir devlet politikası haline gelmişti. İnsan emeğinden ucuz bir şey yoktu. Kafama takılan bu ezilen sınıf neden koyun sürüsü idi? Kendini ezen sınıfa ya da yönetenlere başkaldırmazdı? Ama şunu da biliyorum ki bu ülkede böyle bir kalkışmada hiç olmamıştır. Bu düşünceler içinde çevreyi seyrederken Merzifon'u çıktığımızın vardım. Ayda ışığını iyice yeryüzüne vermeye başlamıştı. Yarım saat sonrada Havza da idik. Havza'nın merkezinde sevgili dostum Cihan ağabi ve eşi ile buluştuk. Bizi görünce çok mutlu oldular. Gece 00.24'e kadar birlikte zaman geçirdik, Çoruma döndüğümüzde saat 00,1 olmuştu. Birkaç saatte olsa dostlarımla geçen zaman iyi gelmişti. Uzun bir sürenin hasretliğini bir nebze üzerimizden atmıştık. Bir daha ne zaman nerede görüşürdük onu da şimdiden bilemiyordum. Bildiğim bir şey varsa, bunca yaşanan acı olayların ardından iyi geldi diyebileceğim dostlarım ile dostluktan da öte kardeşlerim ile beraber geçirmiş olduğumuz birkaç gündü. İznimin memleket faslı bitip Ankara oto garından otobüse bindiğimde yüreğimin başına bir hüznün çökmüş kalkmıyordu. Her yıl böyle oluyor muydu yoksa bu yıl mı oldu anlayamadım. Anladığım bir şey varsa 2014 yıllık iznime hüznün hâkim olması idi. Böyle olacağını İstanbul'dan ayrılmadan anlamıştım. İznimi köyde geçirmemde ki amaçta dostların acılarını paylaşma değil miydi? Hal böyle olunca da ayrılıklar hüznü oluyordu. İzin bitmişti ama masamın dağınıklığı, bitmeyi bekleyen yarım kalmış çalışmalar beni bekliyordu. Ağır ve yorucu bir çalışmanın dönüşü akşamında, bir iki saatlik zamanda nasıl olacaktı bilmiyordum.

Komünist Ozan
24.09.2014